

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	1421010239
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1421010239.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného O. P., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 20. mája 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného O. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2021, sp. zn. 2To/89/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. P. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 26. októbra 2021, sp. zn. 3T/50/2021 bol obvinený O. P. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“), uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- si v presne nezistenom čase, na presne nezistenom mieste, od doposiaľ nestotožnenej osoby zadovážil 1 ks priesvitný sáčok s hermetickým uzáverom o rozmeroch cca 5x10 cm, v ktorom sa nachádzala hygienická vreckovka s obsahom heroínu s prímесou kofeínu a paracetamolu s celkovou hmotnosťou 4876 mg a s priemernou koncentráciou účinnej látky heroín 41,9 % hmotnostného, čo predstavuje 136 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote minimálne 170,66 Eur, 1 ks mikroténový sáčok s obsahom 4 ks zložené sáčky s obsahom heroínu s prímесou kofeínu a paracetamolu s celkovou hmotnosťou 933 mg a s priemernou koncentráciou účinnej látky heroín 28,4 % hmotnostného, čo predstavuje minimálne 18 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote minimálne 32,66 Eur a 2 ks plastové vrecká s tlakovým uzáverom o rozmere cca 12,5x7 cm s obsahom heroínu s prímесou kofeínu a paracetamolu s celkovou hmotnosťou 49,909 g a s priemernou koncentráciou účinnej látky heroín 16,6 % hmotnostného, čo predstavuje minimálne 552 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote minimálne 1.746,82 Eur a druhé vrecko s obsahom heroínu s prímесou kofeínu a paracetamolu s celkovou hmotnosťou 49,638 g a s priemernou koncentráciou účinnej látky heroín 13,3 %

hmotnostného, čo predstavuje minimálne 440 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote minimálne 1.737,33 Eur a tieto prechovával u seba v motorovom vozidle zn. Mercedes E 200CDI čiernej farby EČV:I. až do 17.00 hod., dňa 13.04.2021, kedy počas toho, ako bola posádka vozidla kontrolovaná hliadkou PMJ BA vystúpil z motorového vozidla a vypýtal sa na vykonanie malej potreby a tieto sáčky následne vyhodil do kríkov cca 15 až 20 metrov od križovatky D. a I. v I., pričom heroín je zaradený v zmysle zák. č. 139/1998 Z. z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 15. decembra 2021, sp. zn. 2To/89/2021 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mareka Letkovského, advokáta so sídlom v Bratislave, Legionárska 1/C, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený poukázal na skutočnosť, že v konaní pred okresným súdom mu bol ustanovený obhajca JUDr. Dominik Okenica, ku ktorému po vydaní rozsudku súdu prvého stupňa stratil dôveru, na základe čoho z väzby požiadal svojho známeho, aby mu našiel iného obhajcu, čo spomínaný známy aj vykonal, pričom krátko pred verejným zasadnutím konanom o jeho odvolaní sa s novým obhajcom stretli, nový obhajca sa mal dostaviť na návštevu za ním (obvineným) do väzby a následne sa mal zúčastniť aj verejného zasadnutia o odvolaní, pre krátkosť času však došlo k tomu, že zvolený obhajca si nestihol prevziať plnomocenstvo udelené obvineným, pritom ustanovený obhajca na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde opakovane uviedol, že nechce obhajovať obvineného (keďže mal vedomosť o tom, že obvinený si zvolil iného obhajcu) s tým, že obvinený trval na tom, že chce, aby bol na verejnom zasadnutí prítomný jeho zvolený obhajca, čo znamená, že prestal existovať dôvod na to, aby mu bol ďalej ustanovený obhajca zo strany súdu. V tejto súvislosti obvinený vyjadril názor, že krajský súd mal vzhľadom na neochotu ustanoveného obhajcu ďalej ho obhajovať v spojení so skutočnosťou, že obvinený si zvolil obhajcu (hoci krátko pred verejným zasadnutím, čo však nemôže byť rozhodujúca okolnosť, pretože obvinený má právo zvoliť si obhajcu kedykoľvek), odročiť verejné zasadnutie o odvolaní, aby zvolený obhajca mal čas riadne sa ujať svojej funkcie a riadne predložiť udelené plnomocenstvo. Konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti zvoleného obhajcu predstavuje, podľa názoru obvineného, vážne porušenie jeho práva na obhajobu. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal predovšetkým spôsob, akým boli vykonané svedecké výpovede svedkov W. a T. na hlavnom pojednávaní pre ich zrejmy rozpor s ich výpoveďami z prípravného konania. V tejto súvislosti vyjadril dovolateľ názor, že je nepochopiteľne, ako sa obaja svedkovia mohli po 6 mesiacoch rozpamätať na viaceré detaily, ktoré predtým oveľa skôr po čine, kedy by ich pamäť mala byť a aj musela byť čerstvejšia, vôbec neuvádzali, z čoho vyvodil účelovosť obsahu týchto výpovedí prednesených pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní, pritom súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd neodstránili rozpory vo výpovediach svedkov, na ktoré obvinený poukazoval v celom doterajšom priebehu konania, osobitne však v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolateľ ďalej namietal nezákonný spôsob odberu steru z rúk vodiča S. I., ako podkladu pre znalecké skúmanie, ktorým na rukách spomínaného vodiča nebola zistená prítomnosť omamnej, respektíve psychotropnej látky, pritom jedine stery vyššie menovaného boli zaistené na „dvoch útržkoch zelenej papierovej servítky“ s tým, že všetky ostatné stery, zaistené na mieste činu, boli

odobraté formou „odberových tyčiniek zn. Deltlab“, pričom išlo o stery z rúk obvineného, ako aj stery z volantu vodiča a stery z riadiacej páky, nie je však zrejmé, prečo stery týkajúce sa vodiča S. I., boli zaisťované inak ako ostatné. V tejto súvislosti dovolať taktiež namietal, že na rozdiel od postupu pri obhliadke tela obvineného, priebeh odobratia sterov od osoby S. I. nebol fotograficky zadokumentovaný bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu, preto vykonanie dokazovania takýmto spôsobom považoval dovolať za nezákonné, nedovoľujúce preveriť, či skutočne na rukách S. I. sa ne/nachádzali stopy po heroíne, čo mohlo mať vplyv na celkové hodnotenie dôkazov z hľadiska existencie inej alternatívy spáchania skutku, a to inou osobou než odsúdeným. Dovolať zároveň namietal, že neboli zabezpečené fotografie predmetov, ktoré boli nájdené na mieste činu, čo považoval taktiež za nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj skutočnosť, že v konaní nedošlo k výsluchu svedkov, a to príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa podľa výpovede svedkov W. a T. mali taktiež nachádzať na mieste činu, keď mal ísť obvinený na malú potrebu a ani k výsluchu znalca ohľadom znaleckého posudku, v zmysle ktorého sa na volante a riadiacej páke našli stopy heroínu, v dôsledku čoho nedošlo k objasneniu, či išlo o primárny alebo sekundárny prenos heroínu. Nevykonanie týchto dôkazov potrebných na náležité objasnenie skutkového stavu považoval obvinený za nezákonný postup súdu, teda za konanie v rozpore so zásadou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Dovolať ďalej vyčítal súdom nižšieho stupňa, že nevypočuli nestotožnené osoby z SMS komunikácie, ktoré by potvrdili, že drogy nepredával, ani inak ich nedistribuoval, za nelogický považoval argument súdov nižšieho stupňa, ktoré z jeho vyjadrenia, že na mieste, kde vykonával malú potrebu, žiadne sáčky nevidel, vyvodili záver, že pred jeho príchodom sa tam žiadne sáčky nenachádzali, a preto ich musel vyhodiť (to, že obvinený žiadne sáčky nevidel, neznamená, že tam neboli), namietal, že na zaistených veciach sa nenašli žiadne stopy, a to či už daktyloskopické alebo stopy DNA, pritom pokiaľ tieto veci odhodil, mali by sa na nich tieto stopy nachádzať. Obvinený taktiež vyčítal súdu prvého stupňa, že dostatočným spôsobom nevysvetlil, ako sa stopy heroínu dostali na jeho ľavú ruku, keď vozidlo Mercedes nevedol, nevysvetlil, akým spôsobom sa drogy z jeho ľavej ruky mohli dostať na volant vozidla, (keď vozidlo nevedol), orgány činné v trestnom konaní neskúmali, či volant a riadiaca páka vozidla boli kontaminované od obvineného, alebo od inej osoby, alebo či naopak sa ľavá ruka obvineného kontaminovala od riadiacej páky, pritom aj zo záverov znaleckého dokazovania vyplýva, že ku kontaminácii stopami drog môže dôjsť akýmkoľvek kontaktom s kontaminovaným povrchom, a to aj opakované z povrchu na povrch. Dovolať poukázal aj na rozpor vo svedeckej výpovedi svedka T., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl sáčok, v ktorom bol nejaký predmet akoby šúľok alebo obdĺžnik, v ňom bolo niečo hnedé, boli tam aj ďalšie sáčky, v ktorých bolo niečo, čo pripomínalo zatavenú striekačku a potom tam bol bordel, ako vreckovky, pritom podľa vyhotovenej fotodokumentácie nebol zaistený žiadny predmet, ktorý by bol identifikovaný ako zatavená striekačka, preto, podľa názoru obvineného, bola výpoveď svedka účelová, aby sa služobný zákrok voči obvinenému spätne javil ako dôvodný. Pri ustálení skutkového stavu chýba, podľa názoru obvineného, jednoznačné a nepochybné prepojenie medzi nájdenými vecami - sáčkami s neznámou hnedou látkou a jeho osobou s tým, že v konaní nebolo riadne ustálené, či tie veci, ktoré boli zaistené, boli vecami, ktoré mal údajne odhodiť obvinený, taktiež nebolo ustálené akým spôsobom a kedy mali byť zaobstarané, ani to, či ich u seba prechovával obvinený, pretože boli nájdené na mieste prístupnom verejnosti, v konaní nebolo jednoznačne a nepochybné preukázané, že by obvinený po akúkoľvek dlhú dobu držal alebo prechovával omamné alebo psychotropné látky. Poukazujúc na výpovede svedkov W. a T. s ohľadom na skutočnosť, že títo svedkovia vodiča S. I. po celý čas jeho vzdialenia sa od vozidla nesledovali, že na sáčkoch s „drogou“ sa nenašli ani stopy DNA a ani daktyloskopické stopy, že stopy heroínu sa našli na riadiacej páke a volante, hoci obvinený motorové vozidlo neriadil, pričom súdy nižšieho stupňa sa vôbec nezaoberali logickou možnosťou, že stopy „drog“ sa mohli na ruku obvineného preniesť práve z riadiacej páky, keďže táto je umiestnená na ľavej strane spolujazdca a nezaoberali sa ani tou skutočnosťou, či vodič I. nemal pri vedení motorového vozidla na rukách rukavice, dovolať namietal, že tieto skutočnosti vnášajú zásadnú pochybnosť o správnosti záveru, že nájdené „drogy“ vyhodiť odsúdený a v akom množstve, navyše v prejednávanej veci nikdy nedošlo k vykonaniu vyšetrovacieho pokusu, či svedkovia W. a T. mohli sledovať obvineného takým spôsobom, ako ho opísali.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol tak, že

zruší uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2021, sp. zn. 2To/89/2021, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava z 26. októbra 2021 sp. zn. 3T/50/2021, a prikáže okresnému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý potom, čo zosumarizoval obsah podaného dovolania, poukázal na skutočnosť, že ide o druhé dovolanie obvineného, pričom v podanom dovolaní obvinený namieta takmer totožné skutočnosti ako v dovolaní z 20. júna 2022, pričom prvé dovolanie Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením sp. zn. 5Tdo/61/2022 z 22. septembra 2022, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Poukazujúc na ustanovenie § 372 ods. 2 Trestného poriadku prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Z predloženého spisu, ako na to napokon poukázal aj prokurátor, je zrejmé, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu obvinený už raz dovolanie podal s tým, že toto dovolanie bolo uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 5Tdo/61/2022 z 22. septembra 2022 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Je pravdou, že v takomto prípade, keďže dovolanie nebolo zamietnuté podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený môže proti napadnutému rozsudku krajského súdu podať ďalšie dovolanie [výkladom „a contrario“ (opakom) ustanovenia § 372 ods. 2 Trestného poriadku], avšak v takomto prípade je dovolací súd povinný vecne sa vysporiadať len s takými námietkami, ktoré neboli predmetom predchádzajúceho dovolacieho konania, a to z dôvodu, že dovolací súd nemôže preskúmavať zákonnosť a odôvodnenosť svojho skoršieho rozhodnutia, keďže proti nemu nie je opravný prostriedok prípustný

(§ 392 ods. 2 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 51/2021.

Porovnajúc obsah dovolacích námietok v predchádzajúcom (5Tdo/61/2022) a terajšom dovolacom konaní je zrejmé, že teraz podané dovolanie je vo svojej podstate len zopakovaním dovolacích námietok už skôr podaného dovolania, ktoré boli predmetom dovolacieho konania vedeného najvyšším súdom pod spisovou značkou 5Tdo/61/2022, najvyšší súd sa nimi už zaoberal a poskytol na ne odpoveď (obvinený netvrdí, že by tomu tak nebolo, v podstate len žiada, aby najvyšší súd opätovne tie isté dovolacie námietky posúdil). V podstate ide o snahu obvineného aj v aktuálnom dovolacom konaní prezentovať obsahovo totožné námietky líšiace sa od predchádzajúcich v podstate len drobnými formulačnými zmenami, ktorými opätovne namieta: neúčast' jeho zvoleného obhajcu na verejnom zasadnutí, podľa jeho názoru nezákonnosť vykonaných dôkazov, z ktorých vyvodzuje vlastné skutkové závery, nevykonanie dôkazov, hoci vykonané, podľa jeho názoru, byť mali, postup orgánov činných v trestnom konaní pri vykonávaní jednotlivých úkonov, prezentujúc alternatívny priebeh skutkového deja a spochybňujúc zároveň hodnovernosť už vykonaných dôkazov.

Napriek tomu, nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že súdy nižšieho stupňa svoje rozhodnutia o vine obvineného náležitým spôsobom odôvodnili, uviedli, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom z ich rozhodnutí je zrejmé, ako sa vyrovnali s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa je zrejmé, že vinu obvineného založili na výpovediach svedkov U. W., Z. T. a S. I., záveroch znaleckého dokazovania, ako aj výsledkoch obhliadky miesta činu.

Súdy nižšieho stupňa vysvetlili, že obvineným namietané odlišnosti vo výpovediach „ťažiskových" svedkov U. W. a Z. T. nepovažujú za zásadného charakteru, ktoré by mali mať za následok dôvodné a rozumné pochybnosti o zistenom skutkovom stave. Najmä krajský súd (strana 8 a 9 jeho uznesenia) vysvetlil, že obidvaja svedkovia opakovane, jednoznačne, ohľadom podstatných skutkových okolností, vypovedali rovnako s tým, že ich snaha na hlavnom pojednávaní bližšie popísať niečo, čo obvinený vyhodil a čo nevedeli presne identifikovať, nespôsobuje pochybnosť o pravdivosti ich výpovedí, pretože v rámci snahy o bližšiu identifikáciu, popis vyhodенých predmetov neuviedli nič, čo by bolo v rozpore s ich predchádzajúcimi tvrdeniami, pričom zároveň vysvetlil (odvolací súd), prečo nevzhliadol motív krivo vypovedať u týchto svedkov (išlo o zmiešanú hliadku policajta a vojaka, ktorí sa predtým nepoznali, nebolo preto predpokladu, že by sa na krivej výpovedi dohodli, navyše nič, okrem ničím nepodloženého tvrdenia obvineného, nenasvedčuje tomu, že by policajt len z titulu tejto svojej funkcie mal snahu obvineného krivo obviňť). V tejto súvislosti len pre úplnosť je potrebné ešte dodať, že svedok Z. T. na hlavnom pojednávaní nepovedal, že na mieste činu videl drogy, ktoré sa mali nachádzať v zatavenej injekčnej striekačke, ale vyjadril sa v tom smere, že išlo o predmet, ktorý mu pripomínal striekačku, každopádne však nevedel presne identifikovať, čo obvinený odhodil, preto skutočnosť, že žiadna striekačka sa na mieste činu nenašla, nijakým spôsobom pochybnosti o pravdivosti tvrdení tohto svedka nevyvoláva. Súdy nižšieho stupňa ďalej objasnili svoje úvahy v tom smere, že vyššie uvedení svedkovia (U. W. a Z. T.) videli obvineného niečo vyhodit' s tým, že obvinený išiel na miesto vyhodenia predmetov s taštičkou na pleci, pritom vodič, ktorý bol na dotknutom mieste pred ním, neniesol žiadnu taštičku, na rukách vodiča neboli zistené žiadne stopy „drog", zatiaľ čo na ľavej ruke obvineného stopy „drog" zistené boli, pričom sám obvinený uviedol, že on na mieste nálezu žiadne veci nevidel, svedkovia (U. W. a Z. T.) spozorovali, že obvinený je nervózny a potom, čo zahodil nájdené predmety, si stále súchal ruky a utieral ich do vreckoviek, navyše nájdené predmety neboli skryté, ničím prekryté, ušpinené, čo znamená, že na mieste nálezu nemohli dlho ležať.

Nebolo preto podstatné, že stopy „drog" sa našli aj na volante, hoci obvinený motorové vozidlo neriadil (riadiaca páka bola v jeho dosahu, preto nemá význam skutočnosť, že motorové vozidlo obvinený

neriadil) a že stery z rúk vodiča boli zaistené iným spôsobom ako obvineného. Inak povedané aj keby bolo zistené, že vodič mal na rukách stopy „drog“, a teda mohol s „drogou“ manipulovať (jeho prípadná trestná zodpovednosť za manipuláciu s drogami nie je predmetom tohto konania), táto skutočnosť zásadným spôsobom nespochybňuje záver o vine obvineného založený na skutočnosti, že ho dvaja svedkovia videli odhadzovať nejaké predmety, mal pri sebe taštičku, bol nervózny, šúchal si ruky (vodič taštičku nemal, nebol nervózny, ruky si nešúchal), nájdené „drogy“ neboli znečistené ani skryté, čo znamená, že iný alternatívny záver v podobe, že zaistené „drogy“ vyhodil niekto iný, prípadne vodič, neprichádza do úvahy.

Takéto úvahy súdov nižšieho stupňa, na podklade ktorých došli k svojim skutkovým záverom obsiahnutým v ich rozhodnutiach, nie je možné v žiadnom prípade považovať za svojvoľné, či arbitrárne, pritom najvyšší súd správnosť týchto úvah s ohľadom na jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa, ako to napokon už bolo obvinenému v predchádzajúcom dovolacom konaní (5Tdo/61/2022) vysvetlené, nemôže preskúmať, keďže podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a ani meniť.

Pokiaľ obvinený ešte namietal neúplnosť dokazovania, keďže neboli vypočutí príslušníci Policajného zboru (ďalšej pohotovostnej motorizovanej jednotky), ktorí sa mali taktiež na mieste činu nachádzať, znalci ohľadom sterov z volantu alebo riadiacej páky v smere, či išlo o primárny alebo sekundárny prenos heroínu, ďalej nestotožnené osoby, ktoré viedli s obvineným SMS komunikáciu a nebol vykonaný vyšetrovací pokus, či svedkovia U. W. a Z. T. mohli vidieť to, čo tvrdili, k tomu je potrebné uviesť, že až na požiadavku vypočutia nestotožnených osôb (aktérov SMS komunikácie) neúplnosť vykonaného dokazovania v tomto smere obvinený už namietal aj v predchádzajúcom dovolacom konaní (5Tdo/61/2022), pričom najvyšší súd nevzhliadol tieto námietky (v konaní 5Tdo/61/2022) za opodstatnené, preto s ohľadom na vyššie uvedené, v tomto dovolacom konaní už nemôžu byť predmetom prieskumu.

Napriek tomu, nad rámec uvedeného, len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že aj podľa názoru najvyššieho súdu ide o nadbytočné dokazovanie, ktorým by sa objasňovali skutočnosti, ktoré pre rozhodnutie nie sú podstatné [s ohľadom na vyššie uvedené dokazovanie a jeho výsledky spoľahlivo preukazujúce vinu obvineného je nepodstatné, či stopy „drog“ na rýchlostnú páku a volant preniesol obvinený, alebo či si ľavú ruku kontaminoval aj dotknutím sa, či už rýchlostnej páky alebo volantu (volantu sa môže dotknúť aj spolujazdec, aj keď motorové vozidlo neriadi) popri manipulácii s „drogami“, ktoré zahodil], ďalej okolnosti, ktoré bolo možno zistiť inými, už skôr vykonanými dôkazmi [vzhľadom na to, že svedkovia U. W. a Z. T., o pravdivosti ktorých vyjadrení neboli žiadne pochybnosti, tvrdili, že obvineného videli niečo zahodiť, nebolo potrebné ohľadom týchto okolností vypočúvať ďalších dvoch členov ďalšej policajnej hliadky a vzhľadom na to, že vina obvineného bola spoľahlivo, bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázaná vyššie uvedenými dôkazmi, nijakým spôsobom túto dôkaznú situáciu nemohli zmeniť výpovede nestotožnených osôb (aktérov SMS komunikácie), aj keby uviedli, že obvinený im drogy nezadovážil, nedistribuoval a ani nepredával, keďže takéto konanie sa mu za vinu nekládlo, ale „len“ skutočnosť, že si sám sebe zadovážil a neoprávnene prechovával omamné látky vo väčšom rozsahu, vzhľadom na to, že o pravdivosti tvrdení svedkov U. W. a Z. T. neboli žiadne pochybnosti, nebolo potrebné pravdivosť ich tvrdení ohľadom toho, čo videli, preverovať vyšetrovacím pokusom].

Navyše obvinený najneskôr v odvolacom konaní doplniť dokazovanie vypočutím ďalších príslušníkov Policajného zboru, znalca, aktérov SMS komunikácie, vykonaním vyšetrovacieho pokusu ani nenavrhol, preto už túto skutočnosť ako dovolací dôvod úspešne použiť nemohol s ohľadom na znenie § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe už v pôvodnom konaní a napriek

tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Inak povedané obvinený, ktorý v skoršom štádiu trestného konania rezignuje na svoje práva a napriek znalosti ich porušenia sa nedožaduje ich nápravy už v tomto skoršom štádiu (v rámci odvolacieho konania), kedy ešte nie je vec právoplatne skončená, nemôže sa v neskoršom štádiu trestného konania po právoplatnom skončení veci ich nápravy úspešne domáhať, keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov, ako to už bolo uvedené, predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok, pričom takýmto vadami nemôžu byť vady, ktoré obvinený v štádiu odvolacieho konania nepovažoval za tak závažné, aby sa ich nápravy napriek ich poznaniu domáhal (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007 a k otázke súladnosti citovanej právnej úpravy podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku s Ústavou Slovenskej republiky rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2016 z 15. júna 2016).

Vzhľadom teda na to, že obvinený najneskôr v odvolacom konaní vypočutie nestotožnených osôb - aktérov SMS komunikácie nenavrhoval (odhliadnuc aj od vyššie uvedenej argumentácie o nepotrebnosti takéhoto dokazovania), v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku už nebolo možné o tento dôvod dovolanie úspešne oprieť (nejde o spôsobilý dôvod, ktorý by mohol úspešne dovolanie zakladať).

A napokon za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti odvolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom odvolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Vzhľadom na to, že obvinený vykonanie týchto dôkazov najneskôr v odvolacom konaní nenavrhoval, súdy nižšieho stupňa sa ani nemali s čím vysporiadať, každopádne však svoj záver o vine obvineného, ako to už bolo vyššie uvedené, dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnili, pritom z jeho obsahu, ako aj celej koncepcie ich rozhodnutí, je zrejmé, že vykonané dokazovanie považujú za postačujúce pre spoľahlivý záver o vine obvineného, a preto ďalšie dokazovanie už potrebné nie.

Obdobne tak sa najvyšší súd už v predchádzajúcom dovolacom konaní (5Tdo/61/2022) zaoberal aj námietkami obvineného týkajúcimi sa zákonnosti vykonania jednotlivých dôkazov a úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré najvyšší súd považoval za vykonané v súlade so zákonom, preto v tomto dovolacom konaní s ohľadom na vyššie uvedené (proti predchádzajúcemu dovolaciemu rozhodnutiu opravný prostriedok prípustný nie je) už najvyšší súd nie je oprávnený tieto námietky opätovne preskúmať. Snáď len pre úplnosť je potrebné dodať, že súčasťou zápisnice o ohliadke miesta činu je aj fotodokumentácia zachytávajúca miesto činu, ako aj nájdené predmety („drogy“).

Rovnako tak najvyšší súd už v predchádzajúcom dovolacom konaní (5Tdo/61/2022) konštatoval zákonnosť postupu krajského súdu pri verejnom zasadnutí o odvolaní obvineného, ktoré vykonal v prítomnosti jemu ustanoveného obhajcu, keďže odvolaciemu súdu nebola predložená plná moc od zvoleného, nového obhajcu.

Nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že obvinený si naozaj môže kedykoľvek zvoliť obhajcu, avšak podľa § 36 ods. 4 Trestného poriadku za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania.

Zo zodpovednosti obhajovaného za včasnú a okolnostiam prípadu primeranú voľbu obhajcu v žiadnom prípade nevyplyva povinnosť všeobecného súdu prispôbovať režim konania a jeho priebeh predstavám a požiadavkám obhajcu obvineného, aj keby obhajobu prevzal obhajca v sebe kratšej dobe, respektíve za situácie, že paralelne vykonáva obhajobu v inej trestnej veci väčšieho rozsahu. Čas potrebný na prípravu obhajoby, resp. na samotný jej výkon treba zamerať od súdu k obhajcovi a v žiadnom prípade nie naopak. Je vecou profesionálnej zodpovednosti obhajcu, či prevezme zastúpenie „na poslednú chvíľu“, respektíve za situácie, že paralelne vykonáva obhajobu v inej trestnej veci väčšieho rozsahu a ako sa tento obhajca so svojimi zákonnými a etickými povinnosťami vyrovná. Z toho jednoznačne vyplýva aj tá skutočnosť, že zmenou v osobe zvoleného obhajcu nie je preto všeobecný súd v priebehu konania, čo do jeho režimu, nijako viazaný (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v zbierke pod číslom R 4/2010).

V žiadnom prípade preto nebol krajský súd povinný na žiadosť obvineného odročiť verejné zasadnutie „len“ preto, že si chce zvoliť nového obhajcu, pričom ustanovený obhajca je povinný obvineného obhajovať až do momentu, kým sa novozvolený obhajca neujme svojich povinností (primerane § 43 ods. 3 Trestného poriadku).

Obvinený O. P. teda skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku (ale ani žiadne iné) nenaplnil, v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.